

BOGDÁN LÁSZLÓ

Vonaton. Hetvenes évek.

*Hogy miért mentem hetvenöt júniusában a Zsil völgyébe?
Hát nem mindegy?!? Tanulmányozni szerettem volna
A román proletáriátus munkakörülményeit. Hullott a korom,
[egykedvűen*

*Hullott. A bányászok rossz vodkával kínáltak.
„Minket írjál meg, baszd meg, a szocialista munka hőseit!”
A vonaton végig álltam. Koldusok. Részegek. Kriptaszökevények.
Felettünk a nagy, kerek ég. Nem volt megállás.
„Mi lesz velünk? – sírt egy öreg. – ’mink itten rekedtünk,
a nyavalya törje ki, – ezek között –. Partra vetett halak.”
„Mindegy az – legyintett társa és cigarettával kínált. –
Egyszer majd elmúlik minden. A középkor is elmúlt. A mammutok is.”
„Minket írjál meg” – vicsorgott a félmeztelen vájár,
száz méterrel tengerszint alatt és omlott a föld.
Hát ez a szabadság, gondoltam még és tovább vitt a vonat.*

2003. május 30.

A hetvennégyes nyár

*Ha mindenáron vissza, akkor a hetvennégyes nyárba,
Amikor még minden szebbnek tűnt s minden megvolt.
A tengerre ugrottunk le és ott ragadtunk
tűre feltűzőtt bogarak, nászutasok a légyapíron.*

*Gyalogoltunk Olimpuszra, Neptunra, Vénuszra, Szaturnuszra.
Köveket gyűjtöttünk. Tyúkisteneiket. Forgott a hőség
Eszelős körhintája. Nem volt megállás. Jupiteren
egy késő délutánon mélyen beúsztuk a tengerbe. Hullámra hullám.
Lehet, nem is kellett volna visszafordulni. Mi várt, úristen?!
Harminc év díszletei esnek szét. A felejtés huzatában*

*Arcok, nevetések, nevek, telefonszámok, címek, szavak pörögnek.
„Hát te mit kerestél itt ezen a földön” – idézi T. Művész úr
Kosztolányit '99-ben. „Pénzt, de keveset!” – így a cigány –
kocsis a szomszéd asztaltól. „És te?” „Én, magamat, de én sem
[találtam”*

2003. június 2.

Halászháló

EGY VÍZIHULLA MORFONDÍROZIK

*„Halászháló, ha hosszan húzódik szerencse, ha nem, el lehetsz
készülve a legrosszabbra is!” – olvasta a lány a parton,
Krúdy álmoskönyvéből, aztán beúsztak a tengerbe.
Hullámok görgették. Álmában egy Konstancától megbízhatóan
Távolodó görög csempészhajó fedélzetén merengett, távcsóval
Szemlélve a világítótornyot. Előtte kígyóként tekergőzött
Egy önmagát fölfaló halászhajó. Már ez is jelezte ne
Vágjon új kalandba, de ő, képzelgései nyomasztó rémeit elűzve,
Bátran vetette magát a vízbe, a lány után s míg ott úszkáltak,
Elment a hajó, beteljesítve álmát. Amikor felriadt a tengerben
Volt, a lány mellette lebegett. Néha tétován érintették meg
Egymás ujjbegyét, nyitott szemükön esőcseppek porladtak szét, fölöttük
Kérdőjel formáját öltötték a kétségbeesett balkáni felhők, arcuk körül
medúzák és halak lebegtek. A partról nézték őket.*

2003. június 2.

Találkozás IV

KÉSEI SIRATÓ

in memoriam Lea Baconsky (1950–1971)

*Hetvenegyben Bukarestben unatkoztam elveszetten
És a zebrán átalkelve, álmodozva, nem
Valakinek nekimentem. Dehát milyen a véletlen?
Szőkehajú, vidám, ápolt, fehérbundás herceg lány volt.
Ahogy bocsánatot kértem s kettő lépést továbbmentem,
Utánam szólt: „Állj meg, vándor! Nem vagy a Petőfi háztól?
Egy kávéra, vagy egy sörre, meghívhatnál, vagy kettőre!...”
Így történt, hogy a Berlinben, összebújva ittunk ketten,
Nem is kellett bevallani, ki se is kellett mondani.
Mást akartunk, nem véletlen! Én őt, ő meg nyilván engem.
Zötykölődtünk villamoson, trolibuszon és lábbuszon.
Padlástéri lakásába feszíthettem keresztfára.
És ahogy megérintettem úgy éreztem megérkeztem.
Másnap balesetben meghalt, de az érzés máig kitart.*

2003. június 30.